

Η ΕΟΡΤΗ ΤΟΥ ΠΡΟΦΗΤΟΥ ΗΛΙΟΥ ΕΙΣ ΤΟ ΠΑΤΡΙΑΡΧΕΙΟΝ ΙΕΡΟΣΟΛΥΜΩΝ

Μία ἐκ τῶν ἀρχαίων Μονῶν τοῦ Πατριαρχείου Ἱεροσολύμων εἶναι τοῦ Ἁγίου προφήτου Ἡλιοῦ τοῦ θεσβίτου μεταξύ Ἱεροσολύμων καί Βηθλεέμ. Αἱ ἀρχαί τῆς Μονῆς αὐτῆς ἀνάγονται εἰς τόν 6^ο μ. Χ. αἰ. Αὕτη εὐρίσκεται πλησίον τῆς ἀρχαίας Μονῆς τοῦ «Καθίσματος», ὀνομαζομένης οὕτως, ἐπειδή ἡ παράδοσις διασφάζει ὅτι εἰς τήν περιοχὴν, εἰς τήν ὁποίαν αὕτη ἰδρύθη, τόν 5^ο μ.Χ. αἰ. ἐκάθισεν ἡ θεοτόκος, ὀδεύουσα μετὰ τοῦ Ἰωσήφ τοῦ μνήστορος ἀπο Ναζαρέτ πρὸς Βηθλεέμ διὰ τήν ἀπογραφὴν ἐπὶ Καίσαρος Αὐγούστου (Λουκᾶ 2,1 κ. ἔξ). Αὕτη κατεστράφη παντελῶς εἰς τό παρελθόν, ἀλλὰ ἀνεσκάφη κατὰ τήν δεκαετίαν τοῦ 1980-1990 καί ἀναμένει προσεχῶς τόν ἐγκαινιασμόν αὐτῆς ὡς προσκυνήματος καί ἀρχαιολογικοῦ χώρου τοῦ Πατριαρχείου μεγάλης σπουδαιότητος διὰ τόν μοναχισμόν τοῦ 5^ο αἰ μ.Χ. εἰς τήν Ἁγίαν Γῆν.

Ἡ Μονὴ τοῦ Προφήτου Ἡλιοῦ ἰδρύθη εἰς τήν περιοχὴν αὐτήν, ἐπειδὴ κατὰ τήν παράδοσιν διήλθεν ἀπ' αὐτὴν ὁ Προφήτης Ἡλίας, ὅτε ἔφευγε τόν θυμόν τοῦ Ἀχαάβ καί τῆς Ἰεζάβελ ἐκ τοῦ Καρμηλίου ὄρους καί ἐκοιμήθη ὑπὸ κάτω ἀρκεύθου, ὅτε καί ἐξύπνησεν αὐτόν ὁ ἄγγελος καί εἶπεν: «ἀναστάς, φάγε καί πίε, ὅτι πολλὴ ἀπὸ σοῦ ἡ ὁδός». «καί ἀναστάς ἔφαγε καί ἔπιε καί ἐπορεύθη ἐν τῇ ἰσχύϊ τῆς βρώσεως καί τῆς πόσεως ἐκείνης τεσσαράκοντα ἡμέρας καί τεσσαράκοντα νύκτας ἕως ὄρους Χωρήβ». (Βασιλ. Γ' 19, 4-9).

Εἰς τήν Μονὴν ταύτην τοῦ Προφήτου Ἡλιοῦ, εὐρισκομένην σήμερον εἰς εὐαίσθητον στρατηγικὴν περιοχὴν καί μέ ἐλαιόκτημα μεγάλης ἐκτάσεως ἰδιοκτησίας τοῦ Πατριαρχείου πέριξ αὐτῆς, σταθμεύει κατὰ τό εἰωθὸς διὰ μικρὰν ἀνάπαυσιν ἢ ἐξ Ἱεροσολύμων ἐξερχομένη Πατριαρχικὴ Συνοδεία, κατευθυνομένη εἰς Βηθλεέμ τήν παραμονὴν τῆς ἐορτῆς τῶν Χριστουγέννων ἐκάστου ἔτους.

Εἰς αὐτὴν τήν Μονὴν κατέφθασεν ὁ Μακαριώτατος Πατριάρχης Ἱεροσολύμων κ.κ. Θεόφιλος Γ' μετὰ συνοδείας, τήν Κυριακὴν 20^{ῆν} Ἰουλίου / 2^{ῃν} Αὐγούστου ἐξ Ἱεροσολύμων.

Εἰς ταύτην μετὰ τήν ἐν τῇ εἰσόδῳ ὑποδοχὴν ὑπὸ τοῦ ἡγουμένου πανοσιολογιωτάτου Ἀρχιμανδρίτου Παρθενίου καί τοῦ ἱερατείου, ὁ Μακαριώτατος προεξῆρξε τῆς ἀκολουθίας τοῦ Ὁρθρου καί τῆς θ. Λειτουργίας, συλλειτουργούντων Αὐτῷ τοῦ Ἱερωτάτου Μητροπολίτου Καπιτωλιάδος κ. Ἡσυχίου, τῶν Σεβασμιωτάτων Ἀρχιεπισκόπων Ἀβήλων κ. Δωροθέου καί Κωνσταντίνης κ. Ἀριστάρχου, ἱερομονάχων, ἱερέων καί διακόνων καί ψαλλόντων τοῦ Λαμπαδαρίου τοῦ Ναοῦ τῆς Ἀναστάσεως κ. Χαραλάμπους Βακάκη καί τῆς ἀραβοφώνου χορωδίας τοῦ καθεδρικοῦ ναοῦ τοῦ Ἁγίου Ἰακώβου τοῦ Ἀδελφοθέου.

Εἰς τούς ἐξ Ἱεροσολύμων, ἀλλὰ καί ἐκ τῶν κατεχομένων περιοχῶν τῆς Βηθλεέμ, δι' εἰδικῆς ἀδείας προσελθόντας πιστούς, ἐκήρυξε τόν θεῖον λόγον ὁ Μακαριώτατος, ὡς ἔπεται:

«Δεῦτε τῶν Ὁρθοδόξων τό σύστημα, συναθροισθέντες σήμερον, ἐν τῷ πανσέπτῳ ναῷ τοῦ θεηγόρου Προφήτου, ψαλμικῶς ἄσωμεν, ἐναρμόνιον μέλος, τῷ τοῦτον

δοξάσαντα, Χριστῷ τῷ Θεῷ ἡμῶν καί ἐν χαρᾷ καί ἀγαλλιάσει ἀναβοήσωμεν· χαίροις ἐπίγειε ἄγγελε καί οὐράνιε ἄνθρωπε, Ἥλία μεγαλύνουμε».

Ἀγαπητοί μου ἐν Χριστῷ ἀδελφοί· εὐλαβεῖς Χριστιανοί,

Ἀνταποκρινόμενοι καί ἡμεῖς σήμερον εἰς τό κάλεσμα τοῦ ὕμνωδοῦ τῆς Ἐκκλησίας μας, ἐπί τῆ ἑορτῆ τῆς μνήμης τοῦ Προφήτου Ἡλιοῦ, ἐν ἀγαλλιάσει βοῶμεν: «χαίροις ἐπίγειε ἄγγελε καί οὐράνιε ἄνθρωπε, Ἥλία μεγαλύνουμε».

Ὦντως, ἀγαπητοί μου ἀδελφοί, ὁ Προφήτης Ἡλίας ἀναδεικνύεται ὁ ἐπίγειος ἄγγελος καί ὁ οὐράνιος ἄνθρωπος τῆς τοῦ Θεοῦ Πατρός ἀποκαλύψεως ἐν τῷ ὄρει Σινᾶ. Καί τοῦτο, διότι ὁ Προφήτης Ἡλίας δύναται νά θεωρηθῆ ὁ λόγῳ τε καί ἔργῳ Ἰωάννης ὁ Πρόδρομος ἀφ' ἑνός καί ὁ Ἀπόστολος τῶν ἔθνῶν ἀφ' ἑτέρου τῆς τοῦ Χριστοῦ Παρουσίας ἐν τῷ Μωσαϊκῷ Νόμῳ τῆς Παλαιᾶς Διαθήκης.

Ἡ δύναμις τοῦ προφητικοῦ ἀξιώματος τοῦ μεγαλυνύμου Ἡλιοῦ ὡς καί ἡ παρουσία του ἐνώπιον τοῦ Ἁγίου Τριαδικοῦ Θεοῦ καταφαίνεται ἀπό τούς λόγους τοῦ ὕμνογράφου λέγοντος: «Ὁὐ συσσεισμῷ, ἀλλ' ἐν αὐρᾷ λεπτῇ τεθέασαι Θεοῦ τήν παρουσίαν, Ἡλιοῦ θεομάκαρ, φωτίζουσάν σε πάλαι· ἄρματι δέ, ἐποχοῦμενος τέθριππος, τόν οὐρανόν διῖππεύεις ξενοπρεπῶς, θαυμαζόμενος, θεόπνευστε».

Τό προφητικόν θεῖον χάρισμα καί κυρίως ἡ δύναμις τῆς πίστεως, ἡ ὁποία μεταφράζεται εἰς κήρυγμα καί πρᾶξιν πολλῶ δέ μᾶλλον εἰς ὁμολογίαν ἐνώπιον ἀνόμων καί ἀδίκων δυναστῶν καί ἐθελοθρήσκων ἱερέων, τῆς τοῦ Μεγάλου Ἀγγέλου Βουλῆς, δηλαδή τῆς τοῦ Χριστοῦ ἀληθείας εἶναι αὐτά, τά ὁποῖα συνθέτουν τήν ἐξέχουσαν καί διαχρονικήν καί πάντοτε ἐπίκαιρον προσωπικότητα τοῦ σήμερον τιμωμένου θεομάκαρος Ἡλιοῦ.

Λέγομεν τοῦτο, διότι τό ἱερόν πρόσωπον τοῦ Ἁγίου Προφήτου Ἡλία ἀφορᾷ ὄχι μόνον εἰς ἡμᾶς, τούς τιμῶντας αὐτό, ἀλλά ἀφορᾷ καί εἰς τούς πιστούς τῶν ἑτεροθρήσκων συνανθρώπων ἡμῶν.

Μέ ἄλλα λόγια, ὁ ἑορταζόμενος σήμερον Ἅγιός μας προβάλλεται ὡς ὁ Πρόδρομος τοῦ σεσαρκωμένου Ἡλίου τῆς Δικαιοσύνης καί τῆς ἐπί γῆς θείας εὐδοκίας. Τοῦτο ἐπί πλέον σημαίνει ὅτι εἰς τό ἱερόν πρόσωπον καί τήν διδασκαλίαν τοῦ Προφήτου Ἡλιοῦ καλούμεθα νά ἀναζητήσωμεν ἄρχοντες καί ἀρχόμενοι, θρησκευόντες καί ἑτεροθρησκευόντες, ὁμογνωμοῦντες καί ἑτερογνωμοῦντες τό κοινόν καί πρακτικόν κριτήριον τῆς εἰρήνης καί τῆς δικαιοσύνης μεταξύ τῶν λαῶν τῆς περιοχῆς μας.

Ὁ Ἅγιος Ἰάκωβος ὁ Ἀδελφόθεος, ἀναφερόμενος εἰς τήν δύναμιν, δηλαδή τήν ἐνέργειαν τῆς πίστεως τοῦ δικαίου ἀνθρώπου, προβάλλει ὡς παράδειγμα τόν Προφήτην Ἡλίαν λέγων: «Πολύ ἰσχύει δέησις δικαίου ἐνεργουμένη», καί προσθέτει: «Ἡλίας ἄνθρωπος ἦν ὁμοιοπαθῆς ἡμῖν, καί προσευχῆ προσηύξατο τοῦ μή βρέξαι καί οὐκ ἔβρεξεν ἐπί τῆς γῆς ἐνιαυτούς τρεῖς καί μῆνας ἕξ· καί πάλιν προσηύξατο καί ὁ οὐρανός ὑετόν ἔδωκεν καί ἡ γῆ ἐβλάστησεν τόν καρπόν αὐτῆς». (Καθολ. Ἰακ. 5,17).

Ἐξ ἄλλου αὐτός οὗτος ὁ Κύριος ἡμῶν Ἰησοῦς Χριστός, ἀναφερόμενος εἰς τήν ὑπερεθνικήν προσωπικότητα τοῦ Προφήτου Ἡλιοῦ, εἰς τήν εὐαγγελικήν περικοπήν, τήν ὁποῖαν ἠκούσαμεν, λέγει: «ἐπ' ἀληθείας δέ λέγω ὑμῖν, πολλοί χῆραι ἦσαν ἐν ταῖς ἡμέραις Ἡλίου ἐν τῷ Ἰσραήλ, ὅτε ἐκλείσθη ὁ οὐρανός ἐπί ἕτη τρία καί μῆνας ἕξ, ὡς ἐγένετο λιμός μέγας ἐπί πᾶσαν τήν γῆν καί πρός οὐδεμίαν αὐτῶν

ἐπέμφθη Ἡλίας, εἰ μὴ εἰς Σάρεπτα τῆς Σιδῶνος πρὸς γυναῖκα χήραν» (Λουκ. 4, 22-23). Καί ἐδῶ πάλιν τονίζεται ὑπὸ τοῦ Χριστοῦ τὸ γεγονός ὅτι ὁ Προφήτης ἀπεστάλη εἰς μίαν γυναῖκα χήραν, ξένην καὶ ἄγνωστον εἰς αὐτόν. Τό ἴδιον βέβαια συνέβη καὶ μέ τὸν πιστὸν μαθητὴν τοῦ Προφήτου Ἡλιοῦ, τὸν Ἐλισσαῖον κατὰ τὴν ἐποχὴν τοῦ ὁποῖου ἦσαν πολλοὶ λεπροὶ εἰς τὸ Ἰσραηλινὸν ἔθνος καὶ κανεῖς ἀπὸ αὐτούς δέν ἐκαθαρίσθη ἀπὸ τὴν λέπραν αὐτοῦ παρά ὁ Νεεμάν ὁ Σύρος, ὁ ὁποῖος ἦλθεν ἀπὸ ξένην καὶ ἀλλόθρησκον χώραν.

Εἶναι αὐτὴ ἀκριβῶς ἡ ὑπερεθνικότης καὶ καθολικότης τῆς προσωπικότητος τοῦ Προφήτου Ἡλιοῦ, ἡ ὁποία μᾶς συνήγαγε σήμερον εἰς τὸν ἱερόν καὶ πάνσεπτον Ναόν τοῦ Προφήτου εἰς τὸν τόπον τοῦτον, περὶ τοῦ ὁποῖου ἡ Παλαιὰ Διαθήκη ἀναφέρει ὅτι ὁ Προφήτης: «ἦλθε καὶ ἐκάθισεν ὑποκάτω ἀρκεύθου καὶ ἐκοιμήθη καὶ ὑπνωσεν ἐκεῖ ὑπὸ τὸ φυτόν· καὶ ἰδοὺ τις ἤψατο αὐτοῦ καὶ εἶπεν αὐτῷ· Ἀνάστηθι, φάγε καὶ πίε ὅτι πολλὴ ἀπὸ σοῦ ἡ ὁδός. (Βασιλ. Γ'. 19,5)», ἀφ' ἑνός μὲν διὰ νὰ εὐχαριστήσωμεν καὶ δοξάσωμεν τὸ ὄνομα τοῦ θεοῦ καὶ Σωτῆρος ἡμῶν Χριστοῦ. Ἀφ' ἑτέρου δέ, διὰ νὰ ἰκετεύσωμεν τὸν ἐορταζόμενον Ἅγιον, μετὰ τοῦ ὑμνωδοῦ λέγοντος: «Ὁ τὸν οὐρανὸν λόγῳ δεσμεύσας, ὡσαύτως λῦσον νῦν καὶ ἡμῶν τὰ πταίσματα ταῖς πρὸς Κύριον πρεσβείαις σου, σὺν ταῖς πρεσβαίαις τῆς θεοτόκου καὶ Ἀειπαρθένου Μαρίας καὶ φώτισον καὶ σῶσον τὰς ψυχὰς ἡμῶν. Ἀμήν».

Εἰς πολλοὺς τῶν προσελθόντων πιστῶν ὁ Μακαριώτατος μετέδωσε τὴν θ. Κοινωνίαν καὶ εἰς πάντας τέλος τὸ ἀντίδωρον καὶ τὴν εἰκόνα τοῦ Προφήτου Ἡλιοῦ.

Μετὰ τὴν θείαν Λειτουργίαν ἠκολούθησε μικρὰ δεξίωσις ὑπὸ τοῦ ἡγουμένου Ἀρχιμανδρίτου Παρθενίου εἰς τὸ ἡγουμενεῖον καὶ τράπεζα εἰς τὸν Μακαριώτατον καὶ τὴν συνοδείαν Αὐτοῦ.

Ἐκ τῆς Ἀρχιγραμματείας

ngg_shortcode_0_placeholder